

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.041/2021/6.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Óvári Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Óvári Judit ügyvéd) (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Sziller Linda Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sziller Linda ügyvéd) (címe)

A per tárgya:

munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 4.M.70.038/2021/9.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 4.M.70.038/2021/12.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét – az eljárási illeték összegére és viselésére vonatkozó rendelkezés kivételével – nem érinti, megfellebbezett, valamint az eljárási illeték összegére és viselésére vonatkozó rendelkezéseit részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.

Az alperes által a felperesnek kártérítés jogcímén fizetendő marasztalás összegét felemeli 4 872 430 (négymillió-nyolcszázhetvenkettőezer-négyszázharminc) forintra és ennek az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított mértékű és tartamú kamatára.

Az alperes által az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét felemeli 352 160 (háromszázötvenkettőezer-százhatvan) forintra, míg az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét 26 700 (huszonhatezer-hétszáz) forintban állapítja meg.

Mellőzi az elsőfokú ítéletnek az alperes 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték fizetésére kötelező rendelkezését.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 75 930 (hetvenötezer-kilencszázharminc) forint másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 117 978 (száztizenhétezer-kilencszázhetvennyolc) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2012. július 12-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel. 2017. március 2-án a felek versenytilalmi megállapodást kötöttek, amelyben az alperes – a belső szabályzata szerinti összegben – a munkaviszony fennállása alatt ellenérték fizetését vállalta a felperes részére, annak ellenértékeként, hogy a munkaviszony megszűnését

követően tartózkodik a munkáltató jogos gazdasági érdekét sértő vagy veszélyeztető magatartástól. Az ellenérték havi rendszerességgel került a felperes részére kifizetésre.

[2] Az alperes a felperes munkaviszonyát a 2018. január 5-én közölt azonnali hatályú felmondásával megszüntette.

A kereset és az ellenkérelem

[3] A felperes a Szegedi Törvényszékhez előterjesztett keresetében munkaviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 4 892 430 forint kártérítés és 890 000 forint végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ezt meghaladóan 445 000 forint sérelemdíj és 86 920 forint prémium iránti igényt is előterjesztett. A teljes, 6 314 350 forintot kitevő követelése után 2018. szeptember 6-tól kérte a törvényes késedelmi kamat megállapítását, továbbá perköltséget is felszámított.

[4] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] A Szegedi Törvényszék a 2020. október 12-én kelt 4.M.70.028/2020/8. számú rész- és közbenső ítéletével az alperest 86 920 forint prémium és ezen összeg után 2018. szeptember 6-ától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Rendelkezett az eljárási illeték viseléséről is.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést a Szegedi Ítéltáblához az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését sérelmezve.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

A Szegedi Ítéltábla a Mf.I.40.081/2020/5. számú rész- és közbenső ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes 2018. január 5. napján a felperessel közölt azonnali hatályú felmondása jogellenes, míg a sérelemdíj iránti igényt elutasító ítéleti rendelkezést helybenhagyta. A részítélettel elbírált ítéleti rendelkezéshez kapcsolódóan a felperest az alperes javára 14 000 forint fellebbezési eljárási költség megfizetésére kötelezte. Rendelkezett arról is, a részítélettel elbírált fellebbezéssel összefüggő fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad. Kötelezte az alperest a közbenső ítélethez kapcsolódóan 76 200

Ft másodfokú perköltség felperes javára, valamint 48 000 Ft fellebbezési eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

[7] Rámutatott, az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt nem vizsgálta a felperes munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei iránt előterjesztett igényének összecszerúságát, ezért a jogkövetkezményekről az ítéltábla nem dönthetett, ebben a kérdésben az elsőfokú bíróságnak kell a folytatandó eljárásban állást foglalnia.

A kereset és az ellenkérelem a folytatódó eljárásban

[8] A felperes a folytatódó eljárásban továbbra is 4 892 430 forint kártérítés és 890 000 forint végkielégítés, valamint ezen összegek 2018. szeptember 6-tól számított kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként. A kártérítés iránti igénye a 2018. április 7. és 2019. augusztus 31. között az alperesnél kieső alapbére és máshonnan megtérülő jövedelme – járulékokkal csökkentett – 2 858 042 forint összegű különbözetéből, a versenytilalmi megállapodás – szintén járulékokkal csökkentett – 1 494 719 forint összegű elmaradt ellenértékéből, 141 661 forint elmaradt cafetéria juttatásból és 398 008 forint táppénzkülönbözetből tevődött össze.

[9] Az alperes a kereset összecszerúságát annyiban vitatta, hogy álláspontja szerint a levonások után fennmaradó 1 494 719 forint összegű, versenytilalmi megállapodás ellenértékeként előterjesztett igény nem megalapozott, mert az megítélése szerint az Mt. 169. § (1) bekezdés alapján követelt elmaradt jövedelem körében nem érvényesíthető. Hangsúlyozta, az ilyen módon kifizetett összeg annak a kötelezettségvállalásnak az ellenértéke, hogy a felperes munkaviszonya megszűnését követően egy meghatározott ideig nem helyezkedik el olyan munkáltatónál, aki az alperes piaci versenytársaként léphet fel. A munkabér azonban a munkaviszony fennállása alatt kifejtett tevékenység, a munkavégzés ellenértéke. Miután a versenytilalmi megállapodás alapján kifizetett összeg olyan kötelezettségvállalás ellenértéke, amelyet a munkavállalónak a munkaviszony megszűnését követően kell tanúsítania, nem tekinthető a munkabéren felüli rendszeres pénzbeli ellenértéknek.

[10] A felperes összecszerúsággal kapcsolatos számításait nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete a folytatódó eljárásban

[11] A Szegedi Törvényszék 4.M.70038/2021/9. számú ítéltével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3 397 711 forint kártérítést, 890 000 forint végkielégítést és ezen összegek 2018. szeptember 6. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, valamint 766 760 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Rendelkezett az eljárási illeték viseléséről, érintve a másodfokú bíróság által a közbelső ítélettel elbírált fellebbezéssel összefüggésben már az alperesre kirótt fellebbezési eljárási illetéket is.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 347. § (2) bekezdés d) pontja alapján röviden indokolta figyelemmel arra, hogy az ítélet kihirdetését követően ehhez mindkét fél hozzájárult.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem a folytatódó eljárásban

[13] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet elutasító rendelkezését támadta. E körben kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a felperes keresetének teljes egészében adjon helyt. Lényegében az elsőfokú bíróság által megállapított marasztalási összeg 1 494 719 forinttal és ezen összeg 2018. szeptember 6. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatával történő felemelését kérte. Perköltséget is felszámított utalva a csatolt megbízási szerződésre és tényvázlatra, valamint költségjegyzékre azzal, hogy jogi képviselője áfa-körbe tartozik.

[14] A Pp. 369. § (1) és (3) bekezdésében írt felülbírálati jogkör gyakorlását kérte.

[15] Megsértett anyagi és eljárásjogi jogszabályként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1)-(3) bekezdéseit és 169. §-át, illetve a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. §-át jelölte meg, utalt továbbá a 3/2018. (IX. 17.) KMK vélemény 1, 2. és 13. pontjára, a 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 3. pontjára, valamint a 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 6. pontjára.

[16] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves jogkövetkeztetést vont le az Mt. 169. § (1), (2) és (4) bekezdéséből, 228. §-ából, illetve a 3/2018. (IX. 17.) KMK vélemény 3. pontjából, amikor ezekre alapítottnak a versenytilalmi megállapodás iránti igényét elutasította.

[17] Rámutatott, a 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 3. pontjához fűzött indokolás szerint az elmaradt munkabéren felüli juttatás tárgyában két feltétel együttes teljesülését szükséges vizsgálni. Egyrészt, hogy arra a munkavállaló a munkaviszony alapján a munkabéren felül legyen jogosult, másrészt, hogy azt a munkavállaló a károkozást megelőzően rendszeresen igénybe vegye. Megítélése szerint esetében mindkét feltétel teljesült.

[18] Hivatkozott arra is, a 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 6. pontja kiemeli, az Mt. 177. §-a alkalmazni rendeli a Ptk. 6:528. § (3) bekezdését. Ez előírja, hogy a károsult jövedelemkiesését a károsodást megelőző egy évben (12 hónapban) elért havi átlagjövedelem alapján kell meghatározni. Az elmaradt jövedelem tekintetében az elmaradt munkabér, a rendszeres pótlékok és a rendszeres juttatások (Mt. 169. § (1) bekezdés) vehetők figyelembe. Érvelése szerint tételes munkajogi szabályozás hiányában a Ptk. említett rendelkezése megfelelően alkalmazandó az elmaradt jövedelem összegének megállapítása során.

[19] Mindebből levonta azt a következtetést, hogy mind az Mt., mind a Ptk. szabályai alapján elmaradt jövedelemként jogosult a versenytilalmi megállapodás alapján kapott összegre a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetében is.

[20] Rámutatott arra is, a versenytildalmi megállapodás ellenértéke jogcímen történő kifizetés egyébként nem felel meg a rendeltetésszerű joggyakorlásnak az alperes részéről, hiszen az alperes által elismerten az a korábbi prémium jogcímen kifizetett összegeket váltotta ki, és a prémium szerinti mutatókhoz kötötték annak összegét. E körben utalt munkaszerződése 3. pontjának tartalmára is, valamint az alperes prémium iránti keresetének elutasítására irányuló érvelésére, amelyben az alperes állította, a prémium címén követelt összeget versenytildalmi megállapodás jogcímen kapta meg.

[21] Ismételten hangsúlyozta, miután a versenytildalmi megállapodás ellenértékeként kifizetett összeget a munkáltató a munkaviszony fennállása alatt juttatta számára, ezt rendszeres és munkaviszony fennállása alatt folyósított jövedelemként kell értékelni.

[22] Megjegyezte, a munkaviszony megszűnése után a versenytildalmi megállapodásban foglalt kötelezettségvállalást teljesítette, nincs tehát olyan ok, ami miatt ne lehetne és ne kellene esetében a munkaviszony fennállása alatt rendszeresen kapott jövedelemnél ezt az ellenértéket alapul venni.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Másodfokú perköltséget is felszámított utalva a csatolt költségjegyzékre és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára.

[24] Helytelennek találta azt a felperesi érvelést, hogy a versenytildalmi megállapodás ellenértéke kimerítené az Mt. 169. § (1) bekezdése szerinti fogalmat, mert az álláspontja szerint nem munkabéren felüli rendszeres juttatás, hanem az Mt. 228. §-a szerinti versenytildalmi megállapodás alapján fizetett összeg.

[25] Érvelése szerint a vitatott ellenérték nem a munkaviszonya alapján illette meg a felperest, hanem annak okán, hogy munkaviszonya megszűnését követően nem fog olyan magatartást tanúsítani, amellyel volt munkáltatója jogos gazdasági érdekét sértené vagy veszélyeztetné. Ebből arra következtetett, az, hogy az alperes az ellenértéket előre, már a munkaviszony alatt teljesítette, nem eredményezte ezen összegek Mt. 169. § (1) bekezdés szerinti rendszeres juttatásként való minősítését. E körben rámutatott arra is, a munkaviszony megszűnésének körülményei nem lehetnek érdemi befolyással a versenytildalmi megállapodásban foglaltakra, így az ellenérték mértékére sem.

[26] Hangsúlyozta, az elsőfokú ítéletben foglalt összeggel a felperes teljes kártalanítása megtörtént. Ezért amennyiben a versenytildalmi ellenérték az elmaradt jövedelem megállapításánál figyelembe veendő lenne, akkor az a káronszerzés tilalmába is ütközne.

[27] Nem látta jelentőségét annak a felperesi hivatkozásnak, hogy a versenytildalmi megállapodásban foglalt kötelezettségét teljesítette.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[28] A fellebbezés alapos.

[29] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Hangsúlyozza az ítéltábla, ez nemcsak azt jelenti, hogy az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezését bírálhatta felül és a fellebbezés megalapozottsága esetén csak a határozott kérelemnek megfelelő döntést hozhatott, hanem azt is, hogy kötve volt a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértések és az ezekkel kapcsolatban a fellebbezési ellenkérelemben előadottak kereteihez, csak azokat vizsgálhatta. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[30] A felperes helyesen utalt arra, a munkaviszonya jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként az Mt. 82. § (1)-(2) bekezdései szerint számára megtérítendő elmaradt jövedelemben megnyilvánuló kár mibenlétét a 169. § alapján kell megállapítani. Rámutat az ítéltábla, ennek (1) bekezdése a munkaviszony körében elmaradt jövedelmet határozza meg, ezen belül elkülönülten nevesíti a munkabért és az egyéb rendszeres juttatásokat, az utóbbit részletesen definiálva. A (2) bekezdése pedig a munkaviszonyon kívül elmaradt jövedelemtől rendelkezik.

[31] A felperes helyesen hivatkozása szerint az egyéb rendszeres juttatás körében – az Mt. 169. § (1) bekezdésben írt fogalmi elemei alapján – a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy arra a munkavállaló a munkaviszony alapján a munkabéren felül volt-e jogosult, illetve, hogy a károkozást megelőzően rendszeresen igénybe vette-e. Bár a felperes az előbbieket a fellebbezésében két feltételként jelölte meg, azok összetett volta miatt valójában négy konjunktív feltétel fennállását követeli meg az említett jogszabályi rendelkezés, nevezetesen, a juttatás munkaviszonyon alapuljon, a munkavállalónak a munkabéren felül járjon, a károkozást megelőzően és rendszeresen történjen annak igénybevétele.

[32] E körben helyesen állította a felperes azt is, esetében valamennyi feltétel teljesült. Kiemeli az ítéltábla, az alperes fellebbezési ellenkérelme szerint a négy feltétel közül csupán egyet vitatott, azt, hogy a juttatás a felperes munkaviszonyán alapult volna. Arra azonban nem hivatkozott, hogy az ellenérték a felperesnek ne a munkabéren felül járt volna, vagy kifizetése ne a károkozást megelőzően, illetve ne rendszeresen történt volna. A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintettel az ítéltábla is csak a vitatott körülménnyel kapcsolatban fejti ki részletesen álláspontját.

[33] Tény ugyan, hogy – az alperes érvelésének megfelelően – a felperes az ellenértéket az Mt. 228. §-a szerinti versenytilalmi megállapodás alapján kapta, amely a felperest munkaviszonya megszűnését követően kötelezte a munkáltató jogos gazdasági érdekét sértő vagy veszélyeztető magatartástól való tartózkodásra, ez azonban nem zárja ki az alperesi hivatkozással szemben annak a fellebbezési eljárásban vizsgált feltételnek a teljesülését, hogy az ellenértékre a munkavállaló a munkaviszony alapján legyen jogosult. A felperes helyesen hangsúlyozta, a versenytilalmi megállapodás egyértelműen a felek között fennállt

munkaviszonyhoz kapcsolódott, tehát a felperes munkaviszonyán alapult, anélkül létre sem jöhetett volna. Osztotta az ítéltábla azt a felperesi érvelést is, az előbbi körülményen – ilyen tartalmú jogszabályi kritérium hiányában – az sem változtat, hogy a felperes a megállapodásban vállalt kötelezettségét a munkaviszony megszűnése után köteles teljesíteni.

[34] Mindezekből összességében az következik, hogy a felperesnek fizetett versenytilalmi megállapodáshoz kapcsolódó ellenérték kimerítette az Mt. 169. § (1) bekezdésében megfogalmazott azokat a feltételeket, amelyek alapján az elmaradt jövedelem körében az elmaradt munkabéren felül ezeket az összegeket figyelembe kellett venni.

[35] Bár az alperes a (4) bekezdésben szereplő, megtérítést kizáró okokra nem hivatkozott, a teljesség kedvéért megjegyzi az ítéltábla, azok nyilvánvalóan nem álltak fenn, hiszen nem olyan juttatásról van szó, amely rendeltetése szerint csak munkavégzés esetén járna, illetve költségtérítésnek minősülne.

[36] Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor ezzel ellentétes álláspontra helyezkedve a kártérítés összegének körében a versenytilalmi megállapodás alapján járó ellenértéket nem értékelte.

[37] Az előbbiektől mellett csupán rámutat az ítéltábla, az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt érvelés azért sem foghat helyt, mert önmagában az a körülmény, hogy a munkavállaló egy érvényesíteni kívánt kérelemre nem a munkaviszonya alapján volt jogosult, még nem zárja ki azt, hogy az ilyen összeget elmaradt jövedelemként igényelhesse. Az elsőfokú bíróság által is felhívott Mt. 169. § (2) bekezdése ugyanis lehetőséget ad a munkaviszonyon kívül elmaradt jövedelem iránti igény előterjesztésére is, ha a munkavállaló a sérelem folytán rendszeres és jogszerűen megszerzett ilyen jövedelemtől esik el. Az tehát, ha a vitatott kérelem nem a munkaviszony alapján járt volna a munkavállalónak, nem zárná ki a munkáltató ezen összeggel kapcsolatos kártérítés fizetési kötelezettségét.

[38] Az alperes alaptalanul hivatkozott a károkszerzés tilalmának sérelmére is. A teljes körű reparáció követelménye miatt ugyanis a károsultat olyan helyzetbe kell hozni, mintha a károkozás nem történt volna meg. Ehhez pedig a jelen esetben azt kellett vizsgálni, a felperes milyen jövedelemhez jutott volna munkaviszonya jogellenes megszüntetésének a hiányában, vagyis figyelembe kellett venni mindazt a juttatást – az Mt. 169. § keretei között –, amit munkaviszonya fenntartása esetén az alperestől kapott volna. A versenytilalmi megállapodás alapján pedig az alperest továbbra is terhelte volna a versenytilalmi ellenérték fizetésének kötelezettsége, következésképpen annak elmaradt jövedelemből történő beszámítása nem ütközött a károkszerzés tilalmába.

[39] A felek között az összecszerűség nem volt vitás, ezért az ítéltáblának azt külön indokolnia nem kellett.

[40] Miután az elsőfokú bíróság ítélete tételes jogszabályi rendelkezést sértett, a felperes rendeltetésellenes joggyakorlással kapcsolatos hivatkozása már nem bírt jelentőséggel, az nem volt vizsgálendő {5/2017 (XI. 28.) KMK vélemény 3. pont.}

[41] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet – az érdemi döntés megfellebbezett részében – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[42] Az ítéltábla döntése következtében a felek elsőfokú eljárással kapcsolatos pervesztessége-pernyertessége aránya változott, a felperes pernyertessége 93%-ra emelkedett, az alperesé pedig 7%-ra csökkent. A 6 314 350 forint elsőfokú pertárgyértékből kiindulva az elsőfokú feljegyzett eljárási illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 378 860 forint, amely a feleket a Pp. 83. § (2) bekezdése szerint pervesztességük arányában terheli. Az ítéltábla erre figyelemmel emelte fel az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 352 160 forintra, illetve csökkentette a felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága miatt a 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén maradó eljárási illetéket 26 700 forintra.

[43] Az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte az alperest 48 000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a korábbi másodfokú eljárásra figyelemmel. Az ítéltábla ugyanis az akkor hozott rész- és közbenső ítéletében már maga kötelezte az alperest a 48 000 forint másodfokú eljárási illeték megfizetésére. Emiatt mellőzte a jelen fellebbezési eljárással felülbírált elsőfokú ítélet előbbi eljárási illeték ismételt megfizetésére kötelezéséről szóló rendelkezését.

[44] A jelen másodfokú eljárásban az alperes teljes egészében pervesztes lett, ennek következtében köteles a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes jogszerűen felszámított perköltségét, illetve a fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

[45] A felperes ugyan az általa csatolt költségjegyzékben három tételben jelölte meg a felszámítani kívánt költséget, az első kettő azonban a megelőző első-, illetve másodfokú eljárásokhoz kapcsolódott, ezért azokat az elsőfokú eljárásban született ítéletnek kell tartalmaznia. Amennyiben azok ott nem kerültek értékelésre, annak a korrigálására az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatása szolgálhatott volna. Fellebbezés hiányában azonban ennek vizsgálatára az ítéltáblának nem volt módja. Csak a harmadik, 59 788 forint + áfa összegű tétel kötődött a jelen fellebbezési eljáráshoz, ezért csupán ennek megfizetésére kötelezhette az ítéltábla az alperest.

[46] Az alperes által megfizetendő másodfokú eljárási illeték összegét az ítéltábla a fellebbezési eljárás 1 494 719 forint összegű pertárgyértékéből kiindulva az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Szeged, 2021. november 16.

Dr. Szeghő Katalin s.k. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró

